

langsmed Stranden. Himlen var i Løbet af Eftermiddagen bleven lidt skyet, og Havet var ligesom nervøst uroligt, skønt Luften var ganske stille.

Nede ved Havstokken, omkring en opskudt Baad, stod en Flok Fiskere, der i tavs Ærbødighed blottede deres Hoveder, idet han i lang Afstand gik dem forbi. En af dem, en lille Gamling, hvis Ansigts mange stærke Farver tydede paa, at han ikke altid havde hørt til Ædruelighedens Venner, blev endog staaende med Hatten mellem sine rystende Hænder; og alle vedblev de at stirre efter ham, mens han langsomt fjernede sig op mod de store Lynghøjder.

Emanuel havde i den sidste Tid levet endnu mere ensomt og tilbagetrukkent end før. Der var Dage, da han — just paa Grund af den Ærbødighed, der vistes ham — ligesom skyede Synet af Mennesker. Han vidste kun altfor vel, at han ikke fortjente en saadan Ærefrygt, at han var saare langt fra at have naaet den Fuldkommenhed, man aabenbart tillagde ham. Ak endnu havde Verden et haandfast Tag i ham! Endnu maatte han daglig dyste med Forstandens Anfægtelser; endnu var hver Nat en oprivende Kamp mod Kødets onde Drømme! Og endnu grebes han af Modløshed og timelige Bekymringer, ængstedes særlig for Børnene og deres ubetryggede Fremtid, efterat hans Fader omsider havde gjort Alvor af sin Trusel og frataget ham enhver Støtte.

Han havde derfor nu besluttet at bryde op og drage herfra. Trods det Løfte, han havde gjort sig selv og Hansine, ikke at ville forny deres Samliv, før hans Hjerte var lutret, vilde han nu rejse over til hende med Børnene for i Tro og Haab at genopbygge Hjemmet. Han havde allerede for flere Dage siden skrevet til Hansine derom; og skønt han endnu ikke havde modtaget hendes Svar, tvivlede han ikke om, at hun vilde forstaa, at han trængte til hendes Bistand . . . at de nu